

Załącznik 2

AUTOREFERAT

I. **Imię i nazwisko:** Andrzej Juszczyk

II. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe:

- magister filologii polskiej, tytuł uzyskany 14 lipca 1995 w Instytucie Filologii Polskiej, Wydział Filologiczny Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie; tytuł rozprawy: *Wizja świata i konstrukcja powieści Andrzeja Kuśniewicza na przykładzie „Lekcji martwego języka” i jej odpowiedniki w literaturze światowej*;
- doktor nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa; stopień nadany 7 stycznia 2002 uchwałą Rady Instytutu Polonistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego; tytuł rozprawy: *Retoryka a poznanie. O powieściopisarstwie Teodora Parnickiego*.

III. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu:

Zatrudnienie w podstawowym miejscu pracy

- od 15 lutego 2003 do 31 stycznia 2005: asystent w wymiarze pełnego etatu w Instytucie Polonistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego;
- od 1 lutego 2005: adiunkt w wymiarze całego etatu w Instytucie Polonistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego (obecnie Wydział Polonistyki);

Zatrudnienie w innych miejscach pracy:

- od 1.10.2003: wykładowca w wymiarze pełnego etatu w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w Przemyśle (obecnie Państwowa Wyższa Szkoła Wschodnioeuropejska w Przemyśle).

IV. Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm.):

1. Monografia autorska:

Stary wspinały świat. O utopiiach pozytywnych i negatywnych, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2014.

2. Cykl artykułów poświęconych analizie kategorii utopii, utopijności oraz fantastyczności w literaturze polskiej i światowej:

- a) *H.G. Wells's Polish Reception*, [w:] *The Reception of H.G. Wells in Europe*, edited by Patrick Parrinder and John S. Partington, "Continuum", London 2005, s. 126-151;
- b) *Jadąc do Utopii: mit "nie-miejsca" w literaturze środkowo-europejskiej (Stasiuk, Andruchowycz i inni)*, „Wielogłos” 2007, nr 2, s. 49-62;
- c) *Domy złe. Motyw upiornego miejsca w opowiadaniach Stefana Grabińskiego*, „Rocznik Przemyski” t. XLVIII (2012), z. 2, s. 193-206;
- d) *Tajemne życie przedmiotów. O „opowiadaniach kolejowych” Stefana Grabińskiego*, „Rocznik Przemyski” t. XLVI, (2013), z. 4, s. 89-98.

3. Omówienie wskazanych powyżej pozycji.

3.1. Omówienie pozycji wskazanej w punkcie 1.

Książka pod tytułem *Stary wspaniały świat. O utopiach pozytywnych i negatywnych* (Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2014), jest efektem moich kilkuletnich badań nad problematyką utopii.

Początek mojego zainteresowania się tym tematem wynikł niejako naturalnie z prac wcześniejszych, których efektem stała się książka *Retoryka a poznanie: powieściopisarstwo Teodora Parnickiego* (Towarzystwo Autorów i Wydawców Prac Naukowych "Universitas", Kraków 2004), będąca nieco zmienioną wersją rozprawy doktorskiej obronionej w 2001 roku. Jakkolwiek w monografii tej zajmuję się głównie bardzo specyficzną odmianą powieściopisarstwa historycznego jaką prezentował ów autor, to jednak właśnie refleksja nad jego twórczością zainspirowała mnie do poszukiwania w literaturze i kulturze współczesnej innych przejawów nachodzenia na siebie tak pozornie dalekich zjawisk, jak dociekanie prawdy historycznej i zarazem kreowanie jawnie fikcyjnych światów, jak mieszanie obiektywizmu i perspektywizmu w narracyjnym ujmowaniu rzeczywistości, wreszcie jak otwarcie na metafizykę i zarazem swobodną grę fantazji.

Zadziwiające współwystępowanie tych zjawisk prezentował Parnicki zwłaszcza w swych późnych powieściach „historyczno-fantastycznych” (jak sam je nazywał). Ów „efekt rzeczywistości”, jaki w jego powieściach udaje się uzyskać, wydał mi się zjawiskiem tyleż użytecznym w opisie konkretnego przypadku Parnickiego, co użytecznym w badaniu innych zjawisk z pogranicza literatury i naukowego lub filozoficznego dyskursu.

Postanowiłem zatem skupić się na tekstach, które z jednej strony są jawnie i ostentacyjnie fikcyjne, a z drugiej stanowią wyraz przekonań autorów na temat autentycznego kształtu rzeczywistości. Najlepszym przejawem takiej postawy pisarskiej wydały mi się

utopie, jako teksty, które opowiadają o rzeczywistości nieistniejącej (potwierdza to sama nazwa gatunku: „ou-topia” – „nie-miejsce”), przedstawiają poważną i intelektualnie zaawansowaną wizję świata, wręcz bardziej prawdziwego od postrzeganej przez czytelnika rzeczywistości.

Książka *Stary wspomniał świat. O utopiach pozytywnych i negatywnych* powstała jako próba przededefiniowania zjawiska utopii. Wydało mi się to konieczne i pożyteczne, ponieważ, jakkolwiek temat utopii bywa w ostatnich trzydziestu latach często rozważany na gruncie polskiej nauki, to jednak widać tu wyraźną dysproporcję pomiędzy ujęciami politologicznymi, socjologicznymi i filozoficznymi, a literaturoznawczymi. W różnorodnych przedstawieniach tematu utopii najczęściej pomija się kwestię, według mnie, kluczową: ich aspekt literacki. Znamienna jest tu deklaracja najbardziej uznanego polskiego autorytetu w dziedzinie badań nad utopią, Jerzego Szackiego, który opisując to zjawisko wyraźnie deklarował brak zainteresowania dla literackiej formy utopii, pozostawiając tę kwestię wciąż otwartą. Moja monografia zatem wynika z potrzeby literaturoznawczej analizy tego zjawiska, które zaistniało właśnie na gruncie literatury i którego najważniejsze przejawy mają literacki charakter.

Dlatego też w swojej monografii nie skupiłem się na projektach politycznych, na ustrojowych treściach utopii, lecz zająłem się analizą literackiego kształtu tekstów utopijnych. Konieczne stało się przy tym odmienne od tradycyjnego zdefiniowanie cech charakterystycznych utopii, ponieważ powszechnie stosowane jej definicje w dużej mierze odnoszą się do ich zawartości merytorycznej, zaś w mniejszym stopniu do literackiego ukształtowania tekstu.

Uznałem, że najlepszą metodą postępowania będzie poddanie analizie utworów kluczowych dla historii gatunku: po pierwsze – dlatego, że przeprowadzenie tak szczegółowych badań nad wszystkimi tekstami utopijnymi byłoby w praktyce niemożliwe (ze względu na ich ilość), po drugie – ponieważ w ogromnej większości teksty te naśladują utwory wzorcowe, a zatem efekty badań nad pierwszymi utopiami będą odnosić się też do ich późniejszych wersji. Podczas swoich badań dostrzegłem też istotne podobieństwo pomiędzy utopiami klasycznymi, przedstawiającymi pozytywną wizję świata idealnego, a utopiami negatywnymi (określanymi też jako dystopie lub antyutopie), ukazującymi opłakane skutki wprowadzania utopii w życie. Oba zjawiska najczęściej przedstawiane są jako przeciwstawne, jednak po głębszej analizie okazuje się, że w gruncie rzeczy wykazują one wiele istotnych zbieżności, nie tylko formalnych.

Do szczegółowej analizy w swojej książce wybrałem zatem cztery pierwsze pod względem chronologicznym i zarazem najbardziej wpływowe utopie klasyczne (pozytywne): *Utopię* Thomasa More'a (*Libellus vere aureus, nec minus salutaris quam festivus, de optimo rei publicae statu deque nova insula Utopia*, wyd. 1516), *Christianopolis* Johannna Valentina Andreae (wyd. 1619), *Miasto Słońca* Tommaso Campanelli (*Civitas Solis*, wyd. 1623) i *Nową Atlantyde* Francisca Bacona (*Atlantis Nova*, wyd. 1624) oraz trzy równie istotne utopie negatywne: *My* Jewgienija Zamiatina (*Мы*, wyd. 1924), *Nowy wspomniał świat* Aldousa Huxleya (*Brave new world*, wyd. 1932) oraz *Rok 1984* George'a Orwella (*Nineteen Eighty-Four*, wyd. 1949). Książka moja podzielna jest więc na dwie główne części: w pierwszej poddaję analizie utopie klasyczne, w drugiej dystopie, poszukując w nich stałych elementów.

Na podstawie przeprowadzonych analiz kompozycji poszczególnych utworów, można stwierdzić, że w utopiach pozytywnych i negatywnych pojawia się stale pewien zespół cech. Ich powtarzalność wydaje się nieprzypadkowa i twierdzę, że to właśnie one są najważniejszymi elementami gatunku literackiego, jakim jest utopia. Po pierwsze zatem, zarówno w utopiach klasycznych, jak i w dystopii, fabuła okazuje się czysto pretekstowa. Rama fabularna wykorzystuje popularne w danym czasie, konwencjonalne schematy literackie, jak np. opis podróży (w XVI i XVII wieku) czy melodramat (utopie negatywne wieku XX).

Ponadto w utopiach stale obecne są takie same elementy świata przedstawionego jak: znaczące toponimy, nazwy własne i imiona postaci, które służą nie tyle uprawdopodobnieniu ukazywanej rzeczywistości, co raczej implikują wyższy, symboliczny poziom znaczeniowy. Podobnie, w utopiach pozytywnych i negatywnych, mamy do czynienia ze specjalnym znaczeniem, jakie nadane zostaje językowi opisywanych światów, w którym można doszukać się śladów przekonania autorów o możliwości istnienia języka pierwszego, idealnego, prawdziwego.

We wszystkich tych utworach kategorie przestrzeni i czasu mają wyraźnie symboliczne znaczenie, oparte na zasadniczej dychotomii między złym „tym światem” a dobrym, dającym szczęście „nie-miejsmem”. Wreszcie we wszystkich utopiach bardzo istotną rolę pełni kategoria religii: jako koniecznego elementu budowy świata przedstawionego oraz jako naczelnej idei tych utworów. Okazuje się przy tym, że idea ta nie tylko tłumaczy i uspójnia obraz idealnych społeczeństw, ale też stanowi – wyłożony *explicite* (utopie klasyczne) lub *implicite* (utopie XX-wieczne) – wyraz przekonań autorów o istocie człowieka i otaczającego go świata.

Punktem dojścia mojej pracy jest zatem nie tylko przededefiniowanie pojęcia utopii literackiej, ale też zniesienie dychotomii pomiędzy kategoriami utopii i dystopii, jak również ukazanie zasadniczej idei, obecnej we wszystkich tego typu tekstach – idei o charakterze quasi-religijnym. Idea ta, w swoich głównych założeniach bliska jest poglądom gnostyckim, jednakże nie utożsamiam jej jednoznacznie z religią gnozy. Istotniejsze jest dla mnie odkrycie, że teksty te, z pozoru poważne, racjonalne i anty-metafizyczne, w gruncie rzeczy okazują się wyrazem głębokiej, choć nie-ortodoksyjnej, wiary w metafizyczną, doskonałą naturę człowieka.

3.2. Omówienie pozycji wskazanych w punkcie 2.

Tematyka artykułów wskazanych przeze mnie powyżej wiąże się zasadniczo z kwestiami poruszonymi w książce *Stary wspinały świat. O utopiach pozytywnych i negatywnych*, jakkolwiek nieco inny jest materiał poddawany analizie.

Pierwszy z artykułów (*H.G. Wells's Polish Reception*, [w:] *The Reception of H.G. Wells in Europe*, edited by Patrick Parrinder and John S. Partington, "Continuum", London 2005), na temat polskiej recepcji twórczości Herberta George'a Wellsa, powstał na zamówienie Patricka Parrindera i Johna Partingtona (University of Reading), redagujących dzieło zbiorowe poświęcone miejscu tego pisarza w literaturze światowej. Moje badania nad polskimi reakcjami na twórczość Wellsa dotyczyły zarówno recepcji krytycznej, jak i konkretnych literackich nawiązań do jego powieści w tekstach polskich autorów (m.in.

Antoniego Słonimskiego, Jerzego Żuławskiego i Stanisława Lema). Zainteresował mnie w tym przypadku Wells jako inspirujący dla polskich pisarzy autor, zarówno powieści fantastycznych, jak i fabularnych lub eseistycznych tekstów utopijnych.

Z kolei artykuł *Jadąc do Utopii: mit "nie-miejsca" w literaturze środkowo-europejskiej* [Stasiuk, Andruchowycz i inni], („Wielogłos” 2007, nr 2) był próbą podjęcia tematu utopii w odniesieniu do twórczości pisarzy polskich i ukraińskich, wytwarzających i podtrzymujących w swych tekstach specyficzny mit Europy Środkowo-Wschodniej. Sposób literackiego przedstawiania owego miejsca w Europie, swoista idealizacja rzeczywistości duchowej i społecznej, a także istotna rola, jaką przypisują autorzy mieszkańcom owej krainy (co ważne – sztucznie oddzielonej od reszty Europy przez polskich, czeskich i ukraińskich intelektualistów) noszą cechy kreacji utopistycznej. Przy tym nie jest to utopia, rozumiana jako realny projekt polityczny czy społeczny, lecz raczej jako fantazmatyczna wizja lepszego świata, oparta na przekonaniu o pierwotnej naturalności i duchowej wyższości mieszkańców tych ziem.

Dwa artykuły poświęcone twórczości Stefana Grabińskiego: *Domy złe. Motyw upiornego miejsca w opowiadaniach Stefana Grabińskiego*, [„Rocznik Przemyski” t. XLVIII (2012), z. 2] i *Tajemne życie przedmiotów. O „opowiadaniach kolejowych” Stefana Grabińskiego* [„Rocznik Przemyski” t. XLVI, (2013), z. 4], wynikają również z zainteresowania literaturą z jednej strony przynależną pod względem formalnym do fantastyki (jak utopie), a z drugiej stanowiącą wyraz metafizycznych przekonań autora. W swoich artykułach (a także w poświęconych Grabińskiemu tekstach popularnonaukowych oraz referatach konferencyjnych), starałem się pokazać fantastyczną twórczość tego pisarza jako próbę eksplorowania aspektów rzeczywistości wykraczających poza rozumowe możliwości poznawcze człowieka. Co znamienne, dla Grabińskiego fantastyka nie była przejawem literatury rozrywkowej, lecz niejako duchowym eksperymentem służącym lepszemu poznaniu istoty bytu, podobnie jak to się działo w utopiach.

Przewodnim zagadnieniem badawczym, który mnie wciąż interesuje jest zatem problem utopii i fantastyki, jako literackich prób ustanowienia nowej, nie-tradycyjnie religijnej perspektywy metafizycznej. Zarówno utopie, jak i literatura fantastyczna w wielu swych przejawach wykraczają poza zwyczajowo przypisywane im role, zajmując w powszechnej wyobraźni miejsce, jakie kiedyś przynależało do tradycyjnych wyobrażeń religijnych. Analiza tego procesu, w jego wielu różnych współczesnych przejawach, jest tematem, któremu zamierzam poświęcić się także w przyszłości.

V. Opis aktywności naukowej od czasu uzyskania stopnia doktora (2002-2013)

W omawianym czasie, poza wymienionymi w punkcie IV. tematami, moje zainteresowania badawcze dotyczyły następujących kwestii:

Twórczość Teodora Parnickiego

Po opublikowaniu monografii o powieściopisarstwie Teodora Parnickiego napisałem kilka artykułów i referatów, rozwijających wątki badawcze rozpoczęte w trakcie prac nad doktoratem. Zajmowałem się między innymi kwestią narracyjnego ujmowania rzeczywistości historycznej w perspektywie narratystycznej [artykuł *Historia intymna, czyli kategoria punktu widzenia w dyskursie o przeszłości*, [w:] *Punkt widzenia w tekście i w dyskursie*, red. Jerzy Bartmiński, Stanisława Niebrzegowska-Bartmińska, Ryszard Nycz, UMCS, Lublin 2004; referat pt. *Od czytania historii do pisania historii: o sposobach fabularyzacji „źródeł” w powieści historycznej*, wygłoszony podczas konferencji *Narracja, historia, fikcja – dawne kultury w historiografii i literaturze*, zorganizowanej przez Ośrodek Badań nad Tradycją Antyczną UW, listopad 2004].

W tekstach późniejszych, poświęconych *Dziennikom* Teodora Parnickiego, zająłem się problemem związku pisarza z jego własnym dziełem, z własnym procesem twórczym. Swoje analizy oparłem na intrygującym, fantazmatycznym obrazie własnej twórczości, jaki wyłania się z *Notatek o pracy twórczej* [artykuły: *Słowo – ciało – fetysz. Artystyczne operacje na seksualności (Przypadek Parnickiego)*, [w:] *Od polityki do poetyki. Prace ofiarowane Stanisławowi Jaworskiemu*, pod red. Cezarego Zalewskiego, „Universitas”, Kraków 2010 oraz *Pisanie jako fetysz. O pewnym aspekcie pisarstwa Teodora Parnickiego*, [w:] *Fantazmaty i fetysze w literaturze polskiej XX (i XXI) wieku*, praca zbiorowa pod red. J. Wierzejskiej, T. Wójcika i A. Zieniewicza, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Warszawa 2011].

Badania nad kulturą popularną

Problematyka kultury popularnej łączy się z moim zainteresowaniem kategorią utopii i fantastyki. W swoich analizach konkretnych zjawisk kultury popularnej skupiałem się na dwóch kwestiach. Po pierwsze zajmowałem się próbą wyjaśnienia zjawiska konstruowania przez popkulturę wyobrażeń o charakterze mitycznym (tu konkretnie: niezwykle rozpowszechniony motyw „żywego trupa”). Odnosiłem się w swych badaniach zarówno do historycznego ujęcia tego wyobrażenia, jak i do próby psychoanalitycznej interpretacji składników owego nowego mitu, próbując ustalić jaką funkcję pełnić on może w dzisiejszym społeczeństwie. Temu zagadnieniu poświęcony był mój referat *Dyskurs żywych trupów*, wygłoszony podczas Konferencji „Przemiany metajęzyka. Polonistyka wobec doświadczenia

ponowoczesności”, zorganizowanej w ramach Festiwalu im. Jana Błońskiego (organizator: Wydział Polonistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków, 4-6 kwietnia 2011).

Innym zjawiskiem kultury popularnej, któremu poświęciłem swoje analizy był ruch punk – niezwykle silny i inspirujący także dla kultury wysokiej lat 70., choć bardzo krótkotrwały i efemeryczny. Tym, co według mnie najciekawsze w owym zjawisku, jest jego kontrkulturowy charakter, przejawiający się w różnych sferach działań artystycznych, których główną cechą jest wspólnotowość i performatywność. Analizując przejawy punkowej twórczości literackiej, plastycznej, muzycznej czy edytorskiej starałem się wykazać jej związki z podobnymi działaniami podejmowanymi przez futurystów. W efekcie doszedłem do wniosku, że zjawiska te można postrzegać nie tyle jako przejaw nowatorstwa w różnych dziedzinach twórczości artystycznej, ale jako próbę wykreowania osobnej, alternatywnej drogi dla kultury. Tematowi temu poświęciłem referat pt. *Fut's not dead – kultura „punk” jako spadkobiercy futuryzmu (estetyka – ideologia – obyczaj)*, wygłoszony na Międzynarodowej Konferencji Naukowej „Future/ism. A Century Later / Futuryzm. Przyszłość sto lat później” (zorganizowanej przez Muzeum Sztuki w Łodzi oraz Instytut Teorii Literatury, Teatru i Sztuk Audiowizualnych Uniwersytetu Łódzkiego, Łódź, 20-22 maja 2010).

Polska krytyka literacka

Tematowi temu poświęcona była konferencja naukowa *Tymon Terlecki. Pamięć i sumienie emigracji*, która odbyła się w Instytucie Polonistyki Państwowej Wyższej Szkoły Wschodnioeuropejskiej w Przemyślu w listopadzie 2005 r. Wraz z prof. Jerzym Jarzębskim byłem organizatorem i uczestnikiem tej konferencji (wygłosiłem referat „*Arcy-osoba*” - *artysta w ujęciu krytyki personalistycznej Tymona Terleckiego*), w której wzięli udział wzięli najwybitniejsi znawcy twórczości autora m. in. prof. dr hab. Aleksander Fiut, prof. dr hab. Marta Wyka, prof. dr hab. Marian Kisiel i prof. dr hab. Stanisław Bryndza-Stabro. Wraz z prof. Jarzębskim także zredagowaliśmy tom publikacji poświęconych analizie spuścizny krytycznoliterackiej Terleckiego, który ukazał się nakładem wydawnictwa PWSW [*Tymon Terlecki. Pamięć i sumienie emigracji*, Przemyśl 2009].

VI. Działalność dydaktyczna

Moja działalność dydaktyczna na Uniwersytecie Jagiellońskim związana jest głównie z prowadzeniem zajęć dydaktycznych z zakresu poetyki i teorii literatury dla studentów kierunku filologia polska. Ponadto prowadzę też kursy literaturoznawcze, oparte na autorskim programie zajęć, dla studentów filologii obcych oraz filmoznawstwa. Prowadziłem też kilkakrotnie seminaria licencjackie i wypromowałem ponad 50 licencjatów z zakresu

literaturoznawstwa. Współpracuję ze studentami i doktorantami Wydziału Polonistyki UJ także w innym wymiarze: m.in. recenzuję teksty do studenckiego pisma "Artes. Prace roczne studentów MISH", jestem opiekunem powstającego pisma studenckiego „Unde Malum”, a także przewodniczącym komitetu organizacyjnego Sympozjum Naukowego „Głos Pana. Utopie i dystopie w perspektywie filozoficzno-literackiej” organizowanego przez doktorantów Wydziału Polonistyki (marzec 2014).

Oprócz tego prowadzę też seminaria oraz zajęcia z zakresu wiedzy o literaturze, antropologii kultury i dziennikarstwa w Instytucie Filologicznym Państwowej Wyższej Szkoły Wschodnioeuropejskiej w Przemyśle, który jest moim drugim miejscem pracy. W uczelni tej w latach 2005-2011 pełniłem funkcję dyrektora Instytutu Polonistyki.

Jestem także współautorem dwóch encyklopedii polonistycznych przygotowanych z myślą o uczniach szkół gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych: *Encyklopedia szkolna. Język polski. Liceum*, „Zielona Sowa”, Kraków 2003 (autorstwo 307 haseł) oraz *Encyklopedia szkolna. Język polski. Gimnazjum*, „Zielona Sowa”, Kraków 2003 (autorstwo 15 haseł).

VII. Działalność popularyzatorska

Jestem członkiem Towarzystwa Literackiego im. Teodora Parnickiego z siedzibą w Katowicach (Uniwersytet Śląski), a także Polskiego Towarzystwa Conradowskiego z siedzibą w Krakowie. Działam też w ramach Ośrodka Dokumentacji i Badania Twórczości Josepha Conrada, działającego przy Wydziale Polonistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego; w roku 2007 byłem współorganizatorem międzynarodowej konferencji naukowej poświęconej twórczości Conrada.

Ponadto prowadziłem spotkania autorskie z pisarzami i ludźmi kultury: z Witoldem Jabłońskim, Michałem Otorowskim i Wiktorem Stoczkowskim w ramach II Festiwalu Literatury Popularnej, organizowanego przez Instytut Książki (19-23 kwietnia 2005), a także z Krzysztofem Vargą (2009), Marią Matios (2010), Kazimierzem Braunem (2010) i ks. Jackiem Prusakiem (2010), organizowane przez Przemyską Bibliotekę Publiczną.

W roku 2012 byłem pomysłodawcą i uczestnikiem komitetu organizacyjnego „Roku Stefana Grabińskiego” oraz Festiwalu „GRoza GRoteska GRabiński”, poświęconego twórczości i postaci Stefana Grabińskiego w 125. rocznicę urodzin pisarza. Była to wspólna i niezależna inicjatywa organizacji pozarządowych oraz miłośników twórczości Grabińskiego. Festiwal ten odbywał się przez cały rok 2012 w Krakowie, Katowicach, Tarnowie i Przemyśle. Składały się na niego: sympozja naukowe i popularnonaukowe, projekcje filmów wg opowiadań Grabińskiego, spotkanie autorskie z twórcami literatury grozy, performance

artystyczne, akcje uliczne itp. (Szczegółowy opis tej akcji znajduje się pod adresem <http://stefangrabinski.wordpress.com/festiwal-3gr/>).

Jestem autorem kilkudziesięciu tekstów popularnonaukowych, esejów i recenzji literackich, opublikowanych głównie na łamach kwartalnika kulturalnego „Przemyski Przegląd Kulturalny”, którego jestem też współredaktorem (od roku 2006). W latach 2007-2008 byłem również członkiem kolegium redakcyjnego czasopisma naukowego „Rocznik Przemyski”, wydawanego przez Towarzystwo Przyjaciół Nauk w Przemyśle (ISSN 0137-4168).

